



ПАТРІОТ УКРАЇНИ

СЛАВА УКРАЇНІ,
ГЕРОЯМ СЛАВА!

Харченко Ірина

24 лютого

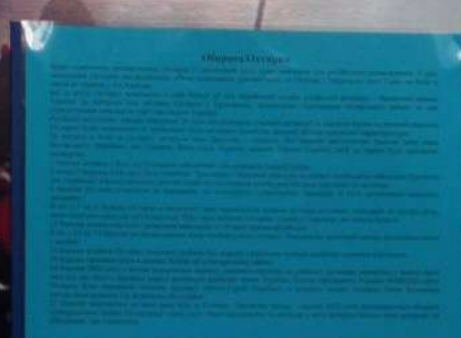
Улюблена мати Ірина Харченко померла 24 лютого 2022 року. Її життя було пов'язане з Україною з дитинства. Вона була вчителькою, а потім директором школи. Її життя було пов'язане з Україною з дитинства. Вона була вчителькою, а потім директором школи. Її життя було пов'язане з Україною з дитинства. Вона була вчителькою, а потім директором школи.

17 Березня 2022 року



17 Березня 2022 року в Україні відбулися вибори. Це був важливий день для нашої країни. Ми всі разом працюємо над тим, щоб Україна була сильною та незалежною.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!



Хронологія боїв

24 лютого

Російські окупаційні війська підійшли до Сум з північно-східного напрямку, дорогою від села Юнаківка близько 7 ранку, після чого почалися бої за місто. Приблизно о 13:35 біля села Бездрик була помічена російська військова техніка з червоними стрічками. У Сумах чули вибухи та постріли. Згодом зі сторони Білопільського шляху почався бій.

О 16:36 почався бій біля кадетського корпусу та військової частини у Сумах на вул. Кондратьєва. З 17:00 по Сумах почала пересуватися російська техніка.

Російські війська відступили у бік Конотопа. Один із танків знищили протитанковим комплексом NLAW. О 17:30 радниця голови Сумської обласної адміністрації Альона Бояринова повідомила, що ворог із Сум не відступає. Не дивлячись на те, що у місті знаходилася ворожа техніка, адмінбудівлі перебували під контролем України. Після 18:40 близько 300 одиниць російської техніки рухалося з Верхньої Сироватки до Нижньої Сироватки. Також близько 100 одиниць ворожої техніки розташувалися в Токарях, під Сумами.

На вечір першого дня війни російські війська отаборилися у Сумському районі – в полях і лісосмугах, а також зупинилися в Токарях, в районі Косівщини – під Сумами, та в Нижній Сироватці Сумського району. Після 22 години вечора вдруге розпочався бій біля Ліцею-інтернату з посиленою військово-фізичною підготовкою «Кадетський корпус» Прикордонної служби України, де розташована 27-а артилерійська бригада. Учні там не було, але агресором було підпалено КПП та приміщення, також згоріла церква. Бій тривав до 1:30 ночі 25 лютого.

7-8 березня

О 17 годині 7 березня під Сумами відбулися бойові зіткнення. Загинули чотири бійця загону сумської територіальної оборони: 26-річний Роман Кукленко, 27-річний Євген Степаненко, 25-річний Георгій Цедік та 28-річний Олександр Белявський. Хлопці загинули у ході бойового завдання, коли вони розвідували бойову колону російських військових. Вони їхали в одній автівці, квадрокоптером відслідковували колону. І натрапили на засідку. Їхню машину розстріляли, вони вискочили з машини, і вбивці їх просто добили. Захисників поховали у Сумах на Алеї Героїв Центрального кладовища.

Вночі з 7 на 8 березня російські літаки бомбардували місто Суми та Сумський район. За даними слідства, військові Росії, порушуючи правила ведення війни, 7 березня о 22:35 скинули бомби на житловий сектор міста Суми на вулиці Роменська та Спартака. Загинуло 22 людини.

8-9 березня: «зелений коридор»



У Сумах оголосили про створення гуманітарного коридору. Місце збору колони – Сумський педагогічний університет. У першій колоні з 10-ї години поїхали близько 2 тис. іноземних студентів з Республіки Індія та Китайської Народної Республіки. Власними автівками виїхали цивільні мешканці міста. Першу колону біженців з 22 автобусів з Сум увечері зустріли у Полтаві, туди прибуло 2100 осіб, з них 600 студентів з Індії та кілька сотень громадян Туреччини. 1 100 іноземних студентів продовжили евакуацію поїздом до Львова. Згодом друга евакуаційна колона, з 39 автобусів, також прибула на Полтавщину.

9 березня у рамках дії «зеленого коридору» з Сум відправилися дві колони — близько 17:00 та близько 18:00. З Сум виїхало 25 евакуаційних автобусів з понад тисячею людей. Також гуманітарним коридором рухалося шість тисяч цивільних автомобілів з понад 20 тисячами людей. Загалом за день, за інформацією голови обласної військової адміністрації Дмитра Живицького, виїхали з Сум близько 10 тисяч приватних автомобілів (це близько 40 тисяч людей) та 85 автобусів, які вивезли близько 4 тисяч мешканців міста. Близько півночі перша колона автобусів з евакуйованими сум'янами прибула до Полтави.

2-4 квітня

У Сумську область зайшли ворожі війська. Однак ще вночі Збройні Сили України завдали по них надзвичайно сильний удар.

Російські військові покинули територію Сумської області.

Звільнення Тростянця

Про це після 19-ї години в суботу 26 березня повідомила пресслужба 93-ї механізованої бригади ЗСУ “Холодний Яр”. Саме “холодноряці” у взаємодії з силами ТрО й руху опору завершили кількадечну наступальну операцію остаточним розгромом позицій сумнозвісної Кантемирівської танкової дивізії ЗС РФ. Цьому передувало ураження командного пункту разом із керівним складом 96-ї окремої розвідувальної бригади ще в перші дні оборони Охтирки і боїв за Тростянець. Зазнавши низки невдач, російська армія втекла з Тростянця, лишаючи озброєння, техніку та боєприпаси.



Нагадаємо, місто Тростянець було окуповане російськими військами 1 березня. Окупанти влаштовували терор місцевого населення та грабунки. Надалі війська РФ зайняли залізничний вокзал “Смородине”, прикривалися від обстрілів місцевими жителями. Незважаючи на спротив ворога, 16 березня 93-тя бригада ЗСУ знищила в Тростянці гаубичний дивізіон ворога.

Оборона Охтирки

Оборона Охтирки почалася 24 лютого 2022 року, після початку російського вторгнення в Україну, і є частиною російсько-української війни, розв’язаної Росією на південному сході України в 2014 році. Через стратегічне розташування Охтирки її захоплення було дуже важливим для російського командування. У разі захоплення Охтирки для російських військ відкривався прямий шлях на Полтаву і Миргород, через Гадяч на Київ, а також на південь у бік Харкова.

Бої за місто Охтирку включають в себе бойові дії між збройними силами російської федерації і Збройними силами України за контроль над містами Охтирка і Тростянець, прилеглими територіями Охтирського району та над стратегічними шляхами в глиб і на південь України.

Російські окупаційні війська впродовж 30 днів обстрілювали з важкої артилерії та скидали бомби на житлові квартали Охтирки. Були пошкоджені та зруйновані сотні житлових будинків, знищені об'єкти критичної інфраструктури.

26 лютого в боях за Охтирку загинула Інна Дерусова – сержант 58-ї окремої мотопіхотної бригади імені Івана Виговського Збройних сил України. Вона стала першою жінкою Героєм України, якій це звання було присвоєно посмертно.

1 березня загинув в боях під Охтиркою військовий з Полтавщини Андрій Цебро.

3 ранку 2 березня в Охтирці було спокійно. Тростянець і Боромля повністю окуповані російськими військами. Протягом дня українські війська наносили точкові удари по скупченням російських військ в Тростянці та околицях.

4 березня Охтирка потрапила до напрямків, які потребують гуманітарних коридорів. В місті організовано евакуацію громадян.

В ніч з 7 на 8 березня Охтирка в результаті двох авіанальотів зазнала декілька потужних авіаударів по центру міста, знову нанесено авіаудар по Охтирській ТЕЦ.

Серед жителів Охтирки є загиблі і поранені, декілька людей пропали безвісті.

12 березня неможливо було проводити евакуацію, в Охтирці тривав артобстріл.

В ніч з 13 на 14 березня російська авіація знову бомбардувала Охтирку. Постраждав житловий сектор, на околицях міста є загиблі.

16 березня в районі Охтирки точилися серйозні бої, відразу з декількох позицій російські окупанти відступили.

20 березня продовжувалися активні бойові дії в Охтирському районі.

24 березня 2022 року з метою відзначення подвигу, масового героїзму та стійкості громадян, виявлених у захисті своїх міст під час відсічі збройної агресії російської федерації проти України, Указом Президента України №164/2022 місту Охтирка було присвоєно почесну відзнаку «Місто-Герой України», а міського голову Охтирки Павла Кузьменка нагородили орденом «За мужність» III ступеня.

27 березня закінчилась активна фаза боїв за Охтирку. Протягом травня – серпня 2022 року продовжуються обстріли прикордонних громад Охтирщини з боку росії.

Через авіанальоти та обстріли в місті загинуло більше сотні охтирчан: як військових, так і цивільних.